

γνέστρι τό, ἐνιαχ. γνέστρ' Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γνέθω.

Σκαφίδιον ἢ πινάκιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἡ νήθουσα στηρίζει τὴν ἄτρακτον καὶ στρέφει ταύτην κατὰ τὴν νῆσιν. Συνών. γνεστρόπουλο.

γνεστρόπουλο τό, ἐνιαχ. νεστρόπον Πόντ. (Κερασ.) νιαστρόπον Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γνέστρι κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Γνέστρι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γνεφοκοπῶ Χίος — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γνέφω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -κοπῶ.

Νεύω διαρκῶς, συνεχῶς διὰ τῆς κεφαλῆς, τῆς χειρὸς ἢ ἄλλως πως ἐνθ' ἄν.: Κάθεται 'ς τὸ παράθυρο καὶ γνεφοκοπᾷ Χίος.

γνεφολόγημα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γνεφολογῶ.

Ἡ διὰ νευμάτων ὁμιλία, συνεννόησις.

γνεφολογῶ Λεξ. Δημητρ. γνεφολογῶ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γνέφω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λογῶ. Συνεννοοῦμαι διὰ νευμάτων.

γνεφτὰ ἐπίρρ. Ἀθῆν. Πειρ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γνεφτός. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ.

Διὰ νευμάτων, με γνεψίματα ἐνθ' ἄν.: Τοῦ τὰ εἶπε γνεφτὰ Ἀθῆν.

γνεφτᾶτα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. γνεφτᾶτα Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γνεφτός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶτα, τὴν ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

Γνεφτά, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Τὸν ἔκαμα γνεφτᾶτα νὰ καταλάβῃ Λεξ. Δημητρ. Οὐλὸν γνεφτᾶτα θὰ σκάψιτι Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.)

γνεφτός ἐπιθ. Ρόδ. Σύμ. Τῆλ. Χάλκ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γνέφω.

1) Ὁ διὰ νευματος γινόμενος Ρόδ. Σύμ. — Λεξ. Δημητρ.

2) Ὁ καμμῶν συχνὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς Ρόδ. Σύμ. Τῆλ. Χάλκ.

3) Ὡς οὐσ. εἰς τὴν φρ.: Μιλοῦν τὸν γνεφτόν (= ὁμιλοῦν, συνεννοοῦνται διὰ νευμάτων) Σύμ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γνεφτός Ἀθῆν.

γνέφω σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Σινώπ.) γνέφου βόρ. ἰδιώμ. Πελοπν. (Μάν.) νεύω Μεγίστ.— Μ. Τσιριμῶκ., Δεκάστ., 51 Δ.Βουτυρ., Διωγμέν. ἀγάπ., 52 Χ. Χρηστοβασ., Διηγ. στάν., 50 νεύου Α. Ρουμελ. (Καβακλ. Σωζόπ.) Εὔβ. (Κύμ.) Θεσσ. νεύγω Κ. Οἰκονόμ., Περὶ προφορ., 31 νεύγου Εὔβ. (Κουρ.) νεύκω Κύπρ. νεύκω Κύπρ. ἐγνεύω Πόντ. (Οἶν.) γνεύω Ἰκαρ. (Χριστ.) Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) Κορσ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Σισάν.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γέρμ. Ξηροκ. Λεῦκτρ. Οἰ-τυλ.) Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Πόντ. (Οἶν.) Προπ. (Ἀρτάκ.) Τῆν. Φοῦρν. Χίος (Βροντ.)— Κ. Οἰκονόμ., Περὶ προφορ., 31 Κορ., Ἀτακτ., 1.288 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. γνεύου Ἡπ. (Ραδοβύζ.) Θάσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Κομοτ. Σα-ρεκλ. κ.ά.) Ἰμβρ. Λῆμν. Στερελλ. (Καλοσκοπ.) γνέου Στε-ρελλ. (Καλοσκοπ.) γνεύγου Μ. Ἀσία (Κυδων.) γνεύτου Λέσβ. (Ἀγιάσ. Πολιχνίτ.) Μακεδ. (Σισάν.) ἀγνεύω Θράκ. (Σκόπ.) ἀγνεύου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) νέθω Κύθηρ. Παρατ. ἐνευκεν

Κύπρ. Ἀόρ. γούνηφα Λῆμν. (Πλάκ.) Μέσ. γνέφομαι Πελοπν. (Νεάπ.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Σάμ. Σκῦρ. — Δ. Μαυροφρ., Δοκίμ., 213 νεύκομαι Κύπρ. Μετοχ. γνεμένος Θάσ.

Ἐκ τῶν ἀρχ. νέφω καὶ ἐκνεφώ. Πβ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1,185.286, Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ., 7 (1910-11), 64. Ὁ τύπ. γνέφω καὶ εἰς Πρόδρομ., 3.302 (ἐκδ. Hesselting - Pernot), ὁ δὲ γνέφω αὐτόθ. κῶδ. Σ. Ὁ τύπ. γνέφω καὶ εἰς Πεντάτευχ., σ. 424 (ἐκδ. Hesselting), ὁ δὲ (ἐκ)νεφώ εἰς Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. Ε, στ. 1463 (ἐκδ. J. Lambert).

Α) Ἐνεργ. 1) Νεύω, κάμνω νεύμα, σημειῶν διὰ τῶν ὀφθαλ-μῶν, τῆς κεφαλῆς ἢ τῆς χειρὸς πρὸς δήλωσιν θελήσεως ἢ διαθέσεως μου σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σινώπ.): Τοῦ ἔγνεφε νὰ παίξῃ τὸ φάντη - τὸ ρῆγα - τὸν ἄσσο (εἰς τὴν χαρτοπαι-ξίαν) σύνθηθ. Τοῦ ἔγνεφε νὰ πάη - νὰ φύγῃ - νὰ μὴν πῇ τίπο-τα - νὰ κἀνῃ τὸν κουτό - νὰ τὸν διώξῃ σύνθηθ. Τοῦ γνέφω νὰ με ἰδῇ καὶ δὲ με γλέπει Πελοπν. (Δίβρ.) Μοῦ ἔγνεφε νὰ πάον κοντά του νὰ τὸν ἰδῶ πὺν κατάκισσε (= εἶναι κατά-κοιτος) Πελοπν. (Βούτσ.) Φτάνει νὰ μοῦ γνέφῃς κ' ἐγὼ κατα-λαβαίνω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Καὶ γνέφω τῇ κοπελιᾷ κ' ἤρθε-νε 'ς τὸ περιβόλι Κρήτ. Ἐγνεφέ δου τζ' ἠπῆγεν κοδά του αὐτόθ. Ἐγνεφά του νὰ ῥκεται Πόντ. (Οἶν.) Μ' ἔγνεφτε πολλά, μὰ γὼ δὲ γροικοῦσα τίποτα Μακεδ. (Σισάν.) Καὶ γνέφουν' αὐτοὶ πὺς εὐρήκαμε τάχα τὴν δύχη μας (ἐκ πα-ραμυθ.) Ἀστυπ. Εἶχε δει τὸ Φουρλῆ, πὺν τὸν εἶχανε πάρει γιὰ νὰ βοηθήσῃ 'ς τὸ χυτήριο, νὰ τὸν κοιτάξῃ καὶ νὰ τοῦ νεύῃ Δ. Βουτυρ., Διωγμέν. ἀγάπ., 52 || Φρ. Κάπριος τοῦ ἔγνεφε (ἐπὶ εὐκόλου καὶ ἀβασανίστου πειθοῦς) Ζάκ. Συνών. φρ. Κάπριος τοῦ σφύριξε. Ὅπου τοῦ νέφῃς, νεύκε-ται (= παρασύρεται) Κύπρ. Γνεύ' τσι 'ς τὰ κάδρα (ἐπὶ ἐρω-τύλου) Σάμ. Νὰ σὲ μιλοῦνι κὶ νὰ γνέφῃς (ἀρά' νὰ εὐρίσκεσαι εἰς ταιαύτην κατάστασιν, ὥστε μόλις διὰ νευμάτων ν' ἀπο-κρίνεσαι) αὐτόθ. Νὰ σὲ 'δοῦ νὰ γνέφῃς (ὁμοίως) αὐτόθ. Νὰ βουβαθῇς καὶ νὰ γνέφ'ς (συνών. με τὴν προηγούμεν.) Προπ. (Ἀρτάκ.) Νὰ γνεύῃ (ἀρά' ν' ἀλληθωρίζῃ) Βιθυν. (Παλλα-δάρ.) Νερὸ γνεμένο εἶναι (εἶναι ταχύς, πρόθυμος, ἱκανὸς διὰ πᾶσαν ἐργασίαν) Θάσ. Ἄνε δου γνέφῃς, γνέφεται (ἐπὶ ἀ-βούλων ἀτόμων τὰ ὅποια δὲν λαμβάνουν πρωτοβουλίας καὶ ἔχουν ἀνάγκην ὑποδείξεων) Πελοπν. (Νεάπ.) || Ἀσμ.

Θωρεῖ τὸν Βάσον 'πὺν μακρὰ νὰ στέκῃ νὰ τῆς νεύκῃ, νὰ 'χῃ τ' ἀγκάλια τ' ἀνοιχτὰ χωρὶς νὰ τῆς κοντεύνῃ Κύπρ.

Τὰ μ-μάτια τῆς ἀγάπης μου 'ς τὴν ἄκραν μελισ-σεύκουν τσ' ὅταν γυρίσουν τσαι με δ'οῦν, οὔλ-λον ἐμένα νεύκουν (μελισσεύω = ἔχω τὸ χρῶμα τῆς μελίσσης) αὐτόθ.

Νεύκω τῆς μέτ' ἀμ-μάτιν μου, | ἐν-νὰ σὲ κάμ' ἀγάπην μου αὐτόθ.

Τέσσερα μάτια γνέφονται τσαι δυὸ καρδιές χτυποῦνε, πότε θὰ σμίξουνε μαζί, τὸν πόνο τους νὰ ποῦνε Σκῦρ. || Ποιήμ.

Σκύβουν ἐκεῖθε οἱ πόνοι μου καὶ νεύουν 'ς τοὺς πόθους μου καὶ 'ς τ' ὄνειρο ν' ἀνέβουν Μ. Τσιριμῶκ., Δεκάστ., 51.

Γονάτισε 'ς τὴν ἄκρη | τοῦ βράχου κ' ἔγνεφε ψηλὰ Κ. Κρυστάλλ., Ἐργ. 1,152. Ἡ σημ. καὶ εἰς Πρόδρομ. 3,302 (ἐκδ. Hesselting - Pernot) ἀνεύω τὸν συψωμίτην μου, σύρω τον ἐκ τὸ ἱμάτιν. 2) Ἐλαφρῶς κινῶ Ἀγαθον. Κάλυμν.: Ἐγνεφεν ἡ Γοργόνα τὰ μαλλιά της κ' ἠκαταπόντιζε τὰ κα-ράβζα Κάλυμν. Γνέφεις τῇ βέργα Ἀγαθον. 3) Παρεκτρέπω, ἐκτρέπω, στρέφω Χίος (Καρδάμ.): Γνέφω τὸ νερό (ἐκτρέπω τὸ ὕδωρ ὥστε νὰ ρέυσῃ εἰς ἄλλην αὐλακα). β) Κάμπτω τι ἔλ-κων τοῦτο Ἀνδρ.: Γνέφω τὸ σκοινί. γ) Ἐκτρεπόμενος τῆς

ἀρχικῆς κατεθύνσεως πλησιάζω, φθάνω εἰς τι μέρος Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Κρήτ. Σαμοθρ. Πελοπν. (Γέρμ. Κίτ. Ξηροκ.): "Οὐδὲ θὰ περὶ αὐτὴν ἀπεκεί, γνέψε καὶ 'ς τῆς θείας σου Κρήτ. Γνέψ' τοῦ ζῶ' Σαμοθρ. Ἐρχόμενον ἀπὸ τὸ μύλο κ' ἔγνεψα 'ς τὸ μποστάνι Γέρμ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Βλάχ. δ) Πλησιάζω, προσεγγίζω Κρήτ. Πελοπν. (Γέρμ. Κίτ.): Νὰ γνέψης ἀπὸ τὸ σπίτι μου νὰ σοῦ πῶ Κρήτ. Τὸ παπὸρι δὲν ἄγνεψε 'ς τὸ Λιμένα, γιατί εἶχε φορτοῦνα Κίτ. || * Ἀσμ.

Χάρε μου, γνέψε σὲ χωριό, γνέψε σὲ κρύα βρύση (ἐκ μοιρολ.) Γέρμ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἡσυχ. «νεύει» ἐπανέρχεται ἢ μᾶλλον φεύγει. 4) Συσπῶ τοὺς μῦς τοῦ προσώπου ἐξ ὀργασμοῦ, ἐπὶ ὄνου ἰδιαιτέρως ἀλλὰ καὶ ἐπὶ γυναικὸς Κύθρ.: Νεύει ἢ βασταγίνα (= ὄνος)

Β) Παθ., παρέχω ἐμαυτὸν ὑποκείμενον εἰς τὰ νεύματα, δέχομαι τὰ νεύματά τινος Κύπρ. Πόντ. (Ἰνέπ.) — Δ. Λιπέρτ., Τζιυπρ. τραοῦδ., 3,53: Φρ. Ὁ κλέφτης γνέφεται Ἰνέπ. Συνών. φρ. Ὁ πλοῖος ἔχει τὴν μνῆγα μνι-γιάζετα. || * Ἀσμ.

Ἀπὸ τῆς νέψης, νεύεται καὶ ἀπὸ τῆς πῆς, πλανεῖται Κύπρ. | Ποίημ.

Θωρεῖς πὼς ἐξηβάρτησεν τσαὶ λάμνει 'ς τὸν-την στρά-
ταν,
τς' ἀπὸ τῆς νέψης, νεύεται, τς' ἀπὸ τῆς πῆς, πλανεῖ-
ται

Δ. Λιπέρτ., Τζιυπρ. τραοῦδ., ἐνθ' ἄν.

γνεψιά ἡ, Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γνέφω.

Ἡ νεῦσις, τὸ γνέψιμο.

γνέψιμο, τὸ, σύνθη. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) γνέψιμον Μεγίστ. Πόντ. (Οἶν.) γνέψιμον Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Σάμ. γνέψ' μου Λέσβ. (Ἀγιάς.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Καλοσκοπ. κ.ά.) νέψιμον Κύπρ. (Καλοπαναγιώτ. Μουτουλ. Πεδουλ. Πρόδρομ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γνέφω διὰ τοῦ ἄορ. Ὁ τύπ. γνέψιμο ν καὶ εἰς Σομ.

Τὸ νεῦμα, ἡ νεῦσις, ἐνθ' ἄν.: Συνεννοοῦνται μὲ τὰ γνεψίματα σύνθη. Τοῦ γνέψ' μου ἦσαν κακὰ πράμα τσι τοῦ μίλ' μα λικῆς 'ς τοῦ κούτιλου (λικῆς = λεκῆς, στίγμα) Λέσβ. (Ἀγιάς.) Μ' ἔνα γνέψιμό του τρέμει Πελοπν. (Μάν.) Μὲ τὰ γνεψίματα μιλοῦνε (ἐπὶ κωφαλάων) Ἀνδρ. || Φρ. Μὲ τὸ γνέψιμο παίρνει φ'τίλι (ἀμέσως ἀντιλαμβάνεται) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || * Ἀσμ.

Ἰὰ δὲ μαλλιά ἰὰ βλέξιμο, | χερῶν ἰὰ τὸ γνέψιμο αὐτόθ. Τὸ ἄσμ. εἰς παραλλαγ. κ.ά. Συνών. γνέμα (II), νόημα.

γνήσια ἐπίρρ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γνήσιος.

Γνησίως, ἀληθῶς λόγ. κοιν.: Εἶναι γνήσια τεμπέλης κοιν. Ἐφυγε γνήσια καὶ δὲ θὰ ξανάρθῃ Ἀθῆν. Πειρ.

γνήσιος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.) ἐγνήσιος Πελοπν. (Κόκκιν. Μάν. Οἶν. Παππούλ. Πυλ. Χατζ.) γνήσιος Κρήτ. γνήσιος Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Μαρ-γέλ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) Πόντ. (Τραπ.) ἀγνέσ' τό, Πόντ. (Νικόπ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἀγνέσιν Πόντ. (Νικόπ. Κερασ.)

ἀγνέσιν Πόντ. (Χαλδ.) κνήσιος Κύπρ. — Δ. Λιπέρτ., Τζιυπρ. τραοῦδ., 45 κνήσιος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κνήσιος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πληθ. ἀγνέσ' τά, Πόντ. (Νικόπ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γνήσιος. Ὁ τύπ. γνήσιος ἤδη εἰς Φουρτουν. Α, στ. 313 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) Διὰ τὸν τύπ. ἀγνέσιν βλ. Α. Παπαδόπ., Γραμμ. Ποντ. διαλ., 143.

1) Ἐπὶ τῶν τέκνων, τὸ διὰ νομίμου συζύγου τεχθέν, τὸ νόμιμον ἐνθ' ἄν.: Γνήσια τέκνα λόγ. κοιν. Ὁ Βασίλακας δὲν ἦταν γνήσιος τοῦ γέρον Μιχαλίου, ἀλλὰ ἀγοραστὸς Πελοπν. (Λάγ.) Γνήσιον παιδὶν Κύπρ. || Ποίημ.

Κνήσια παιδικὰ τς' ἀγρόνια σου, δισάγρονα παιδικὰ σου Δ. Λιπέρτ., Τζιυπρ. τραοῦδ., 45. Ἀντίθ. ἀγοραστὸς, νόθος. 2) Ἐπὶ ἀδελφῶν, ὁ ὁμοπάτριος καὶ ὁμομήτριος Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ. Νικόπ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Εἴμαστιν ἀδέρφια κνήσια Κύπρ. Ἐναι ἐγνήσιος καφός (= ἀδελφός) Μάν. Ἀγνέσ' ἀδελφά Χαλδ. 3) Πραγματικὸς, φυσικὸς, ἀληθινός, καθαρὸς, ἀμιγῆς ἐνθ' ἄν.: Εἶναι γνήσιο μέλι Ὑμηττοῦ Ἀθῆν. κ.ά. Γνήσιο σαμιώτικο κρασί. Γνήσιο ἀγγλικὸ ὕφασμα αὐτόθ. Ἐγνήσιος σπόρος (= ἀμιγῆς ξένων οὐσιῶν) Πελοπν. (Πυλ.) 4) Καρποφόρος, εὐφορος, ἐπὶ ἀγροῦ Πελοπν. (Μεσσην.): Γνήσιο ἀμπέλι. 5) Τὸ οὐδ. ὡς οὐς., ἡ γνησιότης λόγ. σύνθη.: Βεβαιοῦται τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γνήσιος Ἀθῆν. Λέσβ. (Καλλον. Μυτιλήν.) Στερελλ. (Ραφήν.) κ.ά.

γνόφος ὁ, Ἐρικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. — Ζ. Παπαντ., "Αγ. Ὁρ., 156 — Λεξ. Δημητρ. γνόφα ἡ, Θράκ. Κεφαλλ. γνούφα Θράκ. Ἰθάκ. Λευκ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. γνόφος.

1) Ζοφώδης, ὁμιχλώδης καιρικὴ κατάσταση Ἐρικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Θράκ. Παξ. Συνών. ἀντάρρα 4, ἀνταροῦσα, ζόφος, καταχνιά, κατσιφάρα. β) Μεταφ., πνευματικὴ κατάπτωσης Ζ. Παπαντ., ἐνθ' ἄν.: Στὸ σκοτάδι τοῦτο, 'ς τὸ γνόφο τῆς ἀγνοίας δὲ θὰ μῆ ποτὲ σὲ λογικὸ 2) Πνιγνῆ, μεμολυσμένη ἀτμόσφαιρα, ὡς ἡ τοῦ κεκλεισμένου δωματίου Θράκ. Ἰθάκ. Κεφαλλ. Λευκ.: Ἀνοιξε τὸ παράθυρο νὰ βγῇ ἡ γνούφα Λευκ. β) Δυσάρεστος ὁσμὴ Ἰθάκ.: Καλὸ εἶναι τὸ κρασί, μὰ ἔχει πάρε μὴ γνούφα. Συνών. χαμακάδα.

γνώθω Αἰγιν. Ἡπ. Καππ. Κρήτ. (Ἀμάρ. Βάμ. Σφακ. κ.ά.) Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) Χίος (Πυργ.) — Ι. Βενιζέλ., Παροιμ., 264.247 Κορ., Ἀτακ., 2.93 — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Δημητρ. γνώθω Α. Ρουμελ. (Καρ.) Θεσσ. (Λάρ.) Θράκ. (Αἰν.) γνώρω Καππ. (Ἀραβάν.) γνώω Καππ. (Ἀραβάν Γούρτον.) νόθω Ἡπ. Κρήτ. Κύπρ. νόχω Κύπρ. (Πάφ.)

Τὸ Βυζαντ. γνώθω. Ὁ τύπ. γνώθω καὶ εἰς Δουκ., ὁ δὲ ἄορ. ἔγνωσα εἰς Μαχαιρ. 1,230 (ἐκδ. R. Dawkins) αἶταν ὁ καπετᾶνος ἔγνωσεν τὴν παραχῆν. Διὰ τὸν τύπ. γνώνω ἐκ τοῦ ἄορ. ἔγνωσα βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 8 (1896), 129, διὰ δὲ τὸν τύπ. νόχω βλ. Σ. Μενάρδ., αὐτόθ. 6 (1894), 160.

1) Ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι, καταλαβαίνω, νοιώθω Αἰγιν. Α. Ρουμελ. (Καρ.) Ἡπ. Θράκ. Κρήτ. Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) Χίος (Πυργ.) Ι. Βενιζέλ. ἐνθ' ἄν., — Κορ., Ἀτακ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Δημητρ.: Δὲ γνώθει (= δὲν ἐννοεῖ) Κρήτ. Ἐνωσέν τον ἕνα γεῖτος του Κύπρ. Ὄντας ἐρθες τὴ νύχτα, ἔγνασά το Πόντ. Ἐτότες ἔγνωσεν ἡ

